

Az Aradi Jégpályán

Ez a kép az aradi jégpályán készült. Én az ülő gyerekek között a középső vagyok, mögöttem az öcsém [Róth György] van.

Nekem volt egy német fräuleinem, aki egy újaradi sváb asszony volt. Az igazi nevét nem is tudom, mert mi csak frulinak hívtuk. A frulival egy szobában laktunk. Ez a fruli borzasztó erélyes és szigorú volt. Szerintem még anyám is félt tőle. Engem nagyon megnyomorított, ami egész életemre kihatott. Az öcsémet jobban szerette, mint engem, mert ő akkor már ott volt nálunk, amikor az öcsém született. Borzasztóan félttem, de rengeteget tanultam is tőle. Egyrészt németül, úgyhogy hatéves koromban már gót betűket tudtam írni németül, meg énekelni is tanított, meg meg kellett tanulnom biciklizni, korcsolyázni meg úszni. Nagyon hasznos volt, de én borzasztóan utáltam.

Otthon magyarul és németül beszéltünk. A frulival csak németül beszéltünk. A szüleimmel inkább magyarul, de előfordult, hogy időnként németül is, különösen addig, amíg a grósz is élt. Jobb módban éltünk, mint az átlag. Ugyan nem volt kocsink, és a lakást is béreltük, de például volt a lakáshoz közel egy kert, ami apuék tulajdona volt. Abban az időben apámék sokat utaztak. Voltak Olaszországban, Törökországban (Isztambulban), Ausztriában. Ezekre a helyekre mindig vonattal mentek.

Nem éltek úgy, mint az akkori orvosok. Sok pénzt költöttek könyvekre, nagyon szép bútoraik voltak, meg ránk, gyerekekre költöttek sokat. Nyelveket és zenét is tanultunk. A klasszikus német, francia és angol szépirodalom teljes palettája megtalálható volt nálunk. Emellett művészettörténeti könyvek, főleg német nyelven, és természetesen orvosi, sebészeti könyveink is voltak, hiszen apám folyamatosan képezte magát. Mi, gyerekek rengeteg német nyelvű ifjúsági regényt olvastunk.